

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/139/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123010835
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2123010835.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, v konaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 05.05.2023, č. k. 8PP/25/2023-81, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 21.09.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava napadnutým uznesením podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 415 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol tak, že zamietol žiadosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXXX/XX, C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 21.06.2013, sp. zn. 2T/26/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.11.2013, sp. zn. 3To/101/2013.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd svoje zamietavé stanovisko odôvodnil konštatovaním, že u odsúdeného neboli splnené všetky podmienky podmiennečného prepustenia v zmysle citovaného ustanovenia § 66 ods. 1 Trestného zákona. U odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody - vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu. V prípade prvej materiálnej podmienky - preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností okresný súd konštatoval, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, preto podľa názoru okresného súdu táto podmienka je splnená. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku, okresný súd konštatoval, že táto nie je splnená. Okresný súd k uvedenému záveru dospel s poukazom na trestnú minulosť odsúdeného, jeho 17 záznamov v registri trestov, povahu trestnej činnosti, a napokon aj s poukazom na skutočnosť, že odsúdený už bol v minulosti 2-krát podmiennečne prepustený, pričom tieto skutočnosti aj bližšie rozviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia. Súd mal potom za to, že náprava odsúdeného a celkové pozitívne pôsobenie na odsúdeného je v súčasnosti možné len počas ďalšieho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmiennečným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov.

Proti uzneseniu okresného súdu podal ihneď do zápisnice na verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený (č. l. 77 spisu), ktorú do rozhodnutia sťažnostného súdu bližšie písomne odôvodnil osobitným písomným podaním (č. l. 90-109 spisu).

V písomne podanej sťažnosti odsúdený namietal (skrátene), že samosudca rozhodol obligatórne, nedostatočne sa vysporiadal s jeho písomným návrhom a ústnym prednesom na verejnom zasadnutí, kde neboli zo strany súdu ani okresnej prokuratúry dopytujúce otázky na jeho osobu. Taktiež zastával názor, že napadnuté uznesenie je len opísaným uznesením z iných konaní a teda, že nemôže byť

podmienečne prepustený, napriek tomu, že prehodnotil svoje správanie, životný postoj a kontinuálne sa zlepšuje. Poukázal na to, že je zle uvedený dátum jeho premiestnenia do ÚVTOS a ÚVV Ilava ako i na to, že skrátený výpis klienta obsahuje počet záznamov, pričom nebol 9x vo výkone trestu, ale iba 5x vrátane tohto trestu. Namietal tiež, že samosudca uvádza neplatné, resp. neúplné ustanovenia Trestného zákona (napr. na str. č. 4) a taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (zo dňa 05.06.2019 sp. zn. 6 UrtoS/1/2019), ktoré podľa jeho názoru nie je právne záväzné.

Ďalej uviedol, že podľa názoru samosudcu nesplnil tretiu zákonnú podmienku, aj napriek hodnoteniu, preto je toho názoru, že ide o porušenie zásady „ne bis in idem.“ Zamietnutie jeho návrhu len na základe minulosti je ústavne nekomfortné, protiústavné. Poukazujúc na proces vyhotovenia hodnotenia riaditeľom ústavu poukázal na to, že pre súd nemá hodnotenie žiadnu váhu a tým pádom je to dehonestácia práce príslušníkov ZVJS. Zároveň uviedol, že sudca mu odporúča, aby sa nezaoberal p.p., tým mu podľa jeho názoru dal najavo, že nikdy nemôže byť prepustený. Dôvodil tiež, že medzičasom bol znovu (12x) dňa 16.06.2023 disciplinárne odmenený, k čomu priložil listinný dôkaz ako prílohu.

Poukázal tiež na nezákonnú manipuláciu so spisom, resp. pri jeho pridelení v elektronickej podateľni, pretože jeho návrh bol podľa jeho názoru doručený dňa 23.03.2023, keď pripustí reklamáciu z pošty, tak dňa 24.03.2023 a teda určite nie až 27.03.2023, ako uvádza okresný súd. K tomu tiež poukázal na § 31 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 2 ods. 7 Trestného poriadku, nakoľko sudca Mgr. Michal Pollák a sudca JUDr. Dušan Szabó rozhodovali o jeho predchádzajúcich žiadosti o podmiennečné prepustenie v iných trestných konaniach. V závere navrhol, aby krajský súd zrušil v celom rozsahu napadnuté uznesenie a prikázal súdu I. stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol po riadnom pridelení veci zákonnému sudcovi, alternatívne navrhol, aby senát krajského súdu sám rozhodol vo veci a podmiennečne ho prepustil z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu a určil primeranú skúšobnú dobu prípadne ustanovil probačný dohľad. Ku svojej sťažnosti odsúdený priložil svoj písomný sľub, že po prípadnom podmiennečnom prepustení dodrží všetky obmedzenia, ktoré mu súd uloží, nedopustí sa žiadneho protiprávneho konania, zamestná sa a bude žiť riadnym spoločenským životom, taktiež bude rešpektovať povinnosti uložené súdom a korešpondenciu bude preberať na adrese: E. C. F. X, XXX XX C. XXX, kde bude žiť v spoločnej domácnosti s krstným otcom.

Okresný prokurátor sa ihneď po vyhlásení uznesenia vzdal práva na podanie sťažnosti (č. I. 77 spisu).

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán na podklade včas a riadne podanej sťažnosti, podľa § 192 ods. 1 písmeno a), b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokovej časti napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia preskúmal postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie a dospel k záveru, že tento postupoval správne a v súlade so zákonom, keď zistil všetky rozhodné skutočnosti pre svoje rozhodnutie, tieto vyhodnotil individuálne i vo vzájomných súvislostiach podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne záveru, že sťažnosti odsúdeného nie je možné vyhovieť.

V napadnutom uznesení okresný súd v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku rozviedol všetky základné právne skutočnosti, na základe ktorých mal za to, že žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nebolo možné vyhovieť.

Sťažnostný súd si závery okresného súdu prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne odkazuje bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Na to, aby mohol byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, je v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona nevyhnutné, aby okrem formálnej podmienky, spočívajúcej vo vykonaní zákonom určenej dĺžky trestu, súčasne splnil aj dve materiálne podmienky, ktoré spočívajú v tom, že svojim správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie a zároveň možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k správne záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody - vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu, ako i prvá materiálna podmienka riadneho správania sa vo

výkone trestu, o čom svedčí pozitívne hodnotenie riaditeľa ÚVTOS, avšak nebola splnená druhá z materiálnych podmienok, a to predpoklad, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život.

Okresný súd správne a v súlade so zákonom skonštatoval nesplnenie druhej materiálnej podmienky, pretože hoci správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody v súčasnosti nevykazuje nedostatky, nemožno opomenúť skutočnosť, že napriek skúsenostiam s opakovanými výkonmi trestu odňatia slobody, odsúdený opätovne porušil záujmy chránené Trestným zákonom. V neprospech odsúdeného v prvom rade svedčí sedemnášť záznamov v registri trestov, z ktorého tiež rezultuje, že odsúdenému boli doteraz ukladané tresty odňatia slobody nielen podmiennečné, ale aj tresty nepodmiennečné, pričom ani možnosť, ktorá bola odsúdenému podmiennečným odsúdením na nápravu poskytnutá, nevyužil a dopustil sa opätovne protiprávnej trestnej činnosti, za ktorú mu boli uložené opakovane nepodmiennečné tresty. Navyše nemožno opomenúť, že odsúdený už bol v minulosti aj dvakrát podmiennečne prepustený a síce, aj keď sa v týchto prípadoch osvedčil, avšak následne opätovne páchal ďalšiu trestnú činnosť. V tejto súvislosti považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska účelu trestu pri recidíve odsúdeného, ktorý je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u neho došlo k opakovanému spáchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcim výkonom trestu odňatia slobody, ktoré ho v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona mali viesť k vedeniu riadneho života. Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani predchádzajúca najprisnejšia forma trestu (výkon odňatia slobody) odsúdeného neodradila od následného porušovania záujmov chránených Trestným zákonom úmyselnou formou, čo svedčí o zjavnej neúčte odsúdeného k týmto chráneným hodnotám aj napriek jeho osobnej skúsenosti s výkonom trestu odňatia slobody.

V zmysle ustanovenia § 66 ods. 2 Trestného zákona krajský súd tiež prihliadol aj na povahu trestného činu, pre ktorý je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody a zistil, že odsúdený si aktuálne vykonáva trest odňatia slobody za spáchanie zločinu krádeže podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 20 k § 245 ods. 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený nepodmiennečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov. Predmetné odsúdenie predstavuje šestnásty záznam v registri trestov, pričom následne bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 11.11.2017, sp. zn. 2T/103/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.03.2015, sp. zn. 3To/148/2014 odsúdený za trestný čin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na nepodmiennečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov. S poukazom na odpis z registra trestov potom možno uzavrieť, že z tohto je zrejmé, že na odsúdeného možno hľadieť ako na recidivistu k páchaniu rôznorodej trestnej činnosti, pretože tejto sa dopúšťal opakovane v pravidelných ročných intervaloch od roku 1992 do roku 1999 a následne od roku 2005 do roku 2012 (následne od roku 2013 doposiaľ sa odsúdený nachádza vo výkone trestu), pričom závažnosť trestnej činnosti postupne gradovala (v prípade odsúdenia, ktorý si odsúdený aktuálne vykonáva, sa dopustil okrem dvoch prečinov aj zločinu).

Z predchádzajúceho života odsúdeného teda možno vyvodiť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti, nateraz prevyšujú nad ochotou žiť riadny a slušný život, keď možno konštatovať, že doposiaľ uložené nepodmiennečné tresty sa u neho evidentne minuli účinkom a nevzal si z nich žiadne ponaučenie, keďže s odstupom času doposiaľ vždy pokračoval v páchaní ďalšej rôznorodej trestnej činnosti. Nanajvýš, krajský súd v tejto súvislosti u odsúdeného poukazuje na menej priaznivú resocializačnú prognózu na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti, ktorá taktiež nesvedčí v prospech možnej prognózy, že odsúdený povedie na slobode riadny život. K tomu je z pohľadu krajského súdu nutné pripomenúť, že u viacnásobných recidivistov, ktorí sa opakovane dopúšťajú závažnej alebo druhovo totožnej trestnej činnosti ich osobnostné narušenie poskytuje iba veľmi slabé záruky, že by sa v budúcnosti trestnej činnosti nedopustili.

S poukazom na predchádzajúce argumenty vyhodnotil krajský súd sťažnostné námietky odsúdeného ako nedôvodné. K týmto námietkam si krajský súd v prvom rade dovoľuje uviesť, že z obsahu argumentov odsúdeného uplatnených v predmetnej sťažnosti, je zrejmé, že sa s argumentáciou okresného súdu nevie alebo nechce stotožniť a opakovane presadzuje vlastný názor na svoje podmiennečné prepustenie, na čo má síce právo, no súčasne treba uviesť, že právo na spravodlivý proces negarantuje osobe právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty predostreté odsúdeným.

Nad rámec uvedeného okresným súdom v napadnutom uznesení, krajský súd má za potrebné odsúdenému pripomenúť, že zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie

je v tom, aby za dobré správanie vo výkone trestu bol odsúdený automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu. Na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, podmiennečné prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy, pričom takouto okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení význam, je podľa odbornej literatúry, ako aj bohatej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (viď napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Urtost 3/2015, sp. zn. 3 Urtost 1/2015, sp. zn. 6 Urtost 1/2015, 4 Urtos/9/2019) aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho trestnej činnosti. Inak povedané, podstatná pre negatívne rozhodnutie o žiadosti odsúdeného je (okrem ďalšieho) aj jeho trestná minulosť, ktorá jasne indikuje jeho sklony k páchaniu rôznej trestnej činnosti. Potom ani sťažnostné námietky odsúdeného poukazujú na jeho kriminálnu minulosť, nie sú dôvodné.

K tomu krajský súd dodáva, že posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné považovať aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, ktoré však sú v prípade odsúdeného vzhľadom na mnohosť záznamov o jeho odsúdeniach a tiež vzhľadom na opätovné páchanie rôznorodých trestných činností odsúdeným jasne preukázané. Z histórie správania sa odsúdeného možno vyvodíť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti prevažujú nad ním prezentovanou ochotou žiť riadny a slušný život. Preto krajský súd konštatuje, že pravidlá normálneho spolužitia je odsúdený podľa všetkého schopný rešpektovať zrejme len pod dozorom a vo vynútených podmienkach výkonu trestu.

Krajský súd ďalej uvádza, že preskúmaním napadnutého uznesenia nezistil, že by v predmetnom trestnom konaní bola porušená zásada „ne bis in idem“. Povinnosť súdu prihliadnúť v konaní o návrhu na podmiennečné prepustenie aj na povahu spáchaného trestného činu explicitne (výslovne) vyplýva z ust. § 66 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Prihliadaním na povahu spáchaného trestného činu si súdy len plnia zákonnú povinnosť (platí tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem), preto je vylúčené, aby tým porušovali akúkoľvek zásadu trestného práva. Naopak, k porušeniu zákona by došlo v prípade, ak by súdy povahu spáchaného trestného činu pri svojom rozhodovaní nebrali na zreteľ.

Taktiež treba z pohľadu krajského súdu podotknúť, že okresný ani krajský súd nemá dôvod spochybňovať hodnotenie riaditeľa a pravdivosť tvrdení v ňom uvedených, preto považuje námietky odsúdeného týkajúce sa nezohľadnenia obsahu hodnotenia za nedôvodné. Krajský súd sa stotožňuje s názorom odsúdeného, že sú to práve príslušníci zboru väzenskej a justičnej stráže a príslušní pedagógovia ústavu, ktorí poznajú najlepšie správanie sa odsúdeného vo výkone trestu a preto im aj príslušné právne predpisy priznávajú disciplinárnu právomoc na rozhodovanie o tom, či odsúdený preukazuje splnenie prvej zákonnej materiálnej podmienky. Avšak je potrebné odsúdenému pripomenúť, že hodnotenie riaditeľa nie je pre súd záväzná a má len odporúčací charakter. Súd si na základe vlastného zhodnotenia zistených skutočností vytvára vlastný záver, ktorý je povinný náležite odôvodniť. Na dôvažok krajský súd pripomína, že ku každej žiadosti o podmiennečné prepustenie súdy pristupujú individuálne, reflektujú špecifiká toho ktorého prípadu.

Snahu odsúdeného o vedenie riadneho života v prípade prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu, ktorý by viedol tak, aby sa do budúcnosti nedostával do rozporu s právnymi normami, súd nijako nespochybňuje. Naopak oceňuje aktuálne správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a rovnako aj počet získaných disciplinárnych odmien, avšak ani aktuálne pozitívne správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody pre súd nerozptýlilo pochybnosti o tom, či od odsúdeného možno očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti. V danom smere krajský súd pripomína, že je pravdou, že každá osoba si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chýb, ktorých sa dopustila v minulosti a na preukázanie, že jej zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. Avšak odsúdený A. B. dostal zo strany spoločnosti, resp. súdu možnosť preukázať, a to opakovanými podmiennečnými odsúdeniami ako aj podmiennečným prepustením, že „miernejšie tresty“ na jeho nápravu postačujú. Žiaľ, nestalo sa a k páchaniu trestnej činnosti (a to i tej závažnejšej) sa odsúdený vrátil i po podmiennečnom prepustení, čo nasvedčuje len tomu, že dané odsúdenia u neho nemali z hľadiska resocializácie a teda i celkového polepšenia žiadny význam.

Taktiež vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd len dopĺňa, že to, že má odsúdený zabezpečené bývanie po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tomto prípade rozhodujúce (aj keď ide samozrejme o pozitívne okolnosti na strane odsúdeného), keďže odsúdený nespĺnil všetky zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. A pokiaľ ide

o zostávajúce tvrdenia odsúdeného uvedené v sťažnosti ako aj v jeho písomnom sľube, že po prípadnom podmienenej prepustení dodrží všetky obmedzenia, ktoré mu súd uloží, nedopustí sa žiadneho protiprávneho konania, zamestná sa a bude žiť riadnym spoločenským životom, tieto vyhodnotil krajský súd ako také, ktoré nie sú dostatočne spôsobilé rozptýliť obavu z toho, že by v prípade podmienenej prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu pokračoval v trestnej činnosti.

V súhrne potom možno k sťažnostným námietkam odsúdeného uzavrieť, že účelom trestu je najmä ochrana spoločnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Preto krajský súd ostatné sťažnostné námietky odsúdeného poukazujúc na závery prvostupňového súdu o nesplnení druhej materiálnej podmienky, tieto vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko považoval odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia v tejto časti za správne a logické, vychádzajúce z celkového komplexného hodnotenia osoby odsúdeného, jeho osobných a charakterových vlastností, celkového postoju k spoločenským normám a pravidlám, z prostredia, v ktorom žil pred nástupom na výkon trestu, z povahy a charakteru spáchanej trestnej činnosti.

V prípade sťažnostných námietok odsúdeného namietajúcich nezákonný procesný postup, teda že v napadnutom uznesení je zle uvedený dátum jeho premiestnenia do ÚVTOS a ÚVV Ilava; samosudca uvádza neplatné, resp. neúplné ustanovenia Trestného zákona, k týmto námietkam je potrebné uviesť, že sa jedná len o písársku chybu, pričom táto nezrovnalosť nezakladá nesprávnosť či nezákonnosť napadnutého uznesenia, ale jedná sa len o formálne pochybenie, resp. nejde o také pochybenie, ktoré by zakladalo nezákonnosť napadnutého uznesenia.

Na margo sťažnostnej námietky odsúdeného (že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nie je právne záväzné) si krajský súd len v krátkosti dovoľuje poukázať na to, že síce je pravdou, že súdne rozhodnutie (judikát) nie je prameňom práva, avšak súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. rozhodnutia ÚS SR I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (II. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Ďalej podľa názoru ústavného súdu za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (IV. ÚS 14/07). Podobne aj EŠLP v rozsudku Beian proti Rumunsku konštatuje, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne, pričom práve úlohou najvyššieho súdu je usmerňovať takéto rozdielne rozhodnutia. Potom vychádzajúc z faktu, že princípy právneho štátu sú princípmi ústavnými, preto možno ustáliť, že sudca je nimi viazaný a je jeho povinnosťou rešpektovať princípy právnej istoty a zabezpečiť jeho uplatnenie v rozhodovacej činnosti.

Pokiaľ odsúdený poukázal na nezákonnú manipuláciu so spisom, k tomu krajský súd uvádza, že návrh odsúdeného na podmienenej prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 23.03.2023 bol Okresnému súdu Trnava doručený dňa 27.03.2023, o čom svedčia pečiatka okresného súdu na prvej strane návrhu s uvedeným dátumom a časom prijatia tohto návrhu a podpisom zamestnanca súdu (č.l. 1 spisu) ako i potvrdenie súdu o prijatí tohto návrhu (č.l. 25 spisu). Rovnako odtlačok dennej pečiatky pošty na zásielke s uvedeným návrhom odsúdeného (č.l. 24 spisu) svedčí o tom, že dňa 23.03.2023 bola táto zásielka s návrhom odsúdeného prijatá len na pošte. Navyše pri pridelovaní veci súd postupoval podľa ust. § 49, 50 a 51 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov a platného rozvrhu práce, keď po prijatí návrhu zamestnanec elektronickej podateľne tento zapísal v súlade s požiadavkou programu podľa číselníka elektronickej podateľne a generátor vec pridelil spôsobom náhodného výberu príslušnému senátu, ktorý v nej ďalej konal. Pridelovanie spisu sa vykonalo v súlade so Zásadami a pravidlami zapisovania a pridelovania vecí podľa platného rozvrhu práce súdu.

Záverom krajský súd na základe vyššie uvedeného uzatvára, že nepriaznivá resocializačná prognóza odsúdeného, stredné riziko recidívy trestnej činnosti ako i povaha trestného činu, pre ktorý je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody, teda vyvoláva zreteľnú obavu z recidívy jeho protiprávneho správania sa v prípade jeho podmienenej prepustenia. V jeho prípade teda prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti. Osoba odsúdeného, ako recidivujúceho páchatela, nevytvára predpoklady na úvahu, že v prípade podmienenej prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody povedie riadny život. Odsúdený bol navyše uznaný za vinného zo spáchania závažnejšieho trestného činu (zločinu krádeže), preto aj skúmanie všetkých relevantných skutočností na účely posúdenia materiálnych podmienok musí byť prísnejšie, a preto je aj podľa názoru krajského súdu vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti potrebné na odsúdeného aj naďalej pôsobiť špecifickými formami a metódami vlastnými podmienkam vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré sú nevyhnutné pre dovŕšenie jeho nápravy.

Krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, preto sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku.
Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.